

СТИВЪН КИНГ

ПРОСЯКЪТ И ДИАМАНТЪТ

Превод от английски: Андрей Жишев, 1994

chitanka.info

Един ден архангел Уриел отишъл при Бога с посърнало лице.

— Какво те безпокои? — попитал го Бог.

— Видях нещо много тъжно — отговорил Уриел и след това посочил надолу под краката си. — Ей там, долу.

— На Земята? — попитал Бог с усмивка. — О! Там тъгата наистина няма край. Е, добре, да видим.

Двамата се надвесили и погледнали надолу. Далече под тях видели как един окъсан просяк се тътри бавно по селски път в околностите на Шандрапур. Човекът бил много слаб, а краката и ръцете му били покрити с гнойни рани. Често кучетата го лаели и преследвали, но човекът не се обръщал да ги удари с тоягата си, дори когато ръфали петите му, той просто продължавал напред. На едно място няколко красиви, добре гледани деца с ехидни усмихнати лица изсочили от една голяма къща и хвърлили камъни по парцаливия човек, когато той протегнал празната си просешка купичка към тях.

— Разкарвай се, проклето същество изкрещяло едно от тях. — Иди там в полетата и умри!

При тези думи архангелът Уриел избухнал в сълзи.

— Хайде, хайде — казал Господ и го потупал по рамото. — Мислех си, че си по-издръжлив.

— Да, няма съмнение — казал Уриел и избърсал сълзите си. — Само дето оня човек там долу сякаш страда и изкупва греховете на всички синове и дъщери на земята.

— Разбира се, че е така — отвърнал му Господ. — Това е Раму, и такава му е работата. Когато умре, друг ще я поеме. Това е почетна работа.

— Може и така да е — казал Уриел и закрил с треперещи пръсти очите си, — но не мога да издържа гледката. Тъгата му изпълва сърцето ми с мрак.

— Тук мракът не е позволен — казал Господ, — затова трябва да предприема нещо да променя това. Погледни тук, мой добър архангеле.

Уриел погледнал и видял, че Господ държи диамант колкото пауново яйце.

— Диамант с този размер и качество ще изхрани Раму до края на живота му, също и наследниците му до седмо поколение — отбелязал Господ. — Този диамант е най-прекрасният на земята. Чакай... нека да

видя... — Надвесил се напред и пуснал диаманта между два прозрачни облака. С Уриел наблюдавали падането на скъпоценния камък и го проследили как тупва в средата на прашния път, по който вървял Раму.

Диамантът бил толкова голям и тежък, че човекът несъмнено щял да го чуе как удря земята, но слухът му бил доста отслабнал през последните няколко години, както дробовете, гърбът и бърбреците му. Само зрението на Раму останало силно, колкото на двадесет и една годишна възраст.

Докато се мъчил да изкачи стръмнината на пътя, без да има представа за огромния диамант, който греел и хвърлял отблясъци недалеч от него в неясната слънчева светлина, Раму въздъхнал дълбоко... след това спрял и се привел, тъй като въздишката му преминала в кашлица. Хванал тоягата си с две ръце, опитал се да овладее пристъпа и тъкмо му олекнало, когато пръчката — стара, суха и износена почти колкото самия Раму, се счупила с лек пукот и той паднал в праха.

Лежал отчаян, гледал небето и се чудел защо Господ е толкова жесток.

— Надживях всички, които най-много обичах — мислел си той, — но не тези, които мразех. Толкова остарях и погрознах, че кучетата лаят по мен, а децата ме замерят с камъни. През последните три месеца не съм ял нищо друго, освен огризки, а през последните десет години не съм се нахранил нито веднъж прилично. Скитам се по тази земя и нямам дом, който да нарека свой, тази нощ ще спя под някое дърво или без покрив, който да ме предпази от дъжда. Покрит съм с рани, гърбът ме боли и когато пускам вода, тече кръв. Сърцето ми е празно като купичката за просия.

Раму бавно се изправил на крака, без да си дава сметка, че на двадесетина метра лежи все още скрит от острия му поглед най-големият диамант на света, и погледнал към синьото небе, потънало в мараня.

— Господи, колко съм нещастен — промълвил той. — Не Те мразя, но се страхувам, че не Си нито мой, нито нечий друг приятел.

След като казал това, се почувствал малко по-добре и пак тръгнал по пътя си, като се спрял само да вземе по-дългото парче от счупената си тояжка. Докато вървял, започнал да се обвинява за самосъжалението и за неблагоприятните си слова.

— Има и за какво да съм благодарен — мислел си той. — Денят например е изключително красив и въпреки че в много отношения не ставам за нищо, зрението ми си остава остро. Колко ужасно щеше да бъде, ако например бях и сляп.

За да го докаже, Раму затворил здраво очите си и тръгнал напред, опипвайки пътя с тоягата, както слепецът използва бастуна си. Мракът бил ужасен и объркващ. Съвсем скоро той загубил представа дали се движи по средата на пътя или пък се е отклонил встрани и скоро ще се сгромоляса в канавката. Мисълта какво би могло да се случи със старите му, крехки кости при едно евентуално падане го изплашила, но Раму стискал очи и продължил да върви напред.

— Точно така мога да те излекувам от неблагодарността ти, стари приятелю — си казал той. — Ще, прекараш остатъка от деня, като непрекъснато си напомняш, че може да си просяк, но поне не си сляп просяк, и ще бъдеш щастлив!

Раму не паднал в канавката, но започнал да се отклонява надясно, докато се изкачвал нагоре и точно така минал покрай огромния диамант, който блестял в праха, като замалко не го настъпил.

Двадесетина метра по-надолу Раму отворил очите си. Ярката слънчева светлина го заслепила и озарила съзнанието му. Погледнал щастливо синьото небе, прашните жълти полета, прашната нишка на пътя. Забелязал как една птичка прелита от дърво на дърво и се засмял от щастие. Бързо забравил за раните и болния си гръб. Нито веднъж не се обърнал, за да види огромния диамант, който лежал толкова близо до него.

— Благодаря ти, Господи, че виждам! — извикал той. — Благодаря ти поне за това! Може би пък ще зърна нещо ценно по пътя — стара бутилка, от която да изкарам нещо на пазара или монета, но дори и да не видя, пак ще съм доволен. Благодаря Ти, Боже, за това, че виждам! Благодаря Ти, Боже!

И доволен, той тръгнал, оставяйки диаманта далеч зад себе си. Господ се пресегнал и прибрал скъпоценния камък. След това, сякаш размислил (ако може да се каже, че Господ би могъл да размисли), Той отчупил един здрав клон и го пуснал на Шандрапурския път, също както диаманта.

— Разликата е — казал Господ на Уриел, — че нашият приятел ще намери клона и той ще му служи за опора до края на дните.

Уриел погледнал Бога неуверено (така както всеки — дори архангел — поглежда към това грейнало лице).

— Урок ли ми даде, Господи?

— Не зная — отговорил Господ иронично. — Може и да е урок.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.